

* * *

Пропаднала малката Грушка. Върнали се момичетата дома, съ плачъ разказали, какъ се отдѣлило отъ тѣхъ момичето, грѣгнало къмъ вира и тамъ се и изгубило. И колко и да го викали, отговоръ не чули.

Заплакала, захлъцала бѣдната майка, а селенина говорилъ:

— Добрѣ. . . зная азъ чия е тая хитростъ. . . Това Водниятъ каракончо ми досажда. Е хей, почакай, . . . ще ида, всичкото благо ще обърна съ дъното нагорѣ, а безъ Грушка дома нѣма да се върна.

Въ това врѣме дѣдо Водянчо седѣлъ въ водата, веселъ и доволенъ. Разказала му Русалката, че погубила момичето и въ една дупка на брѣга го заровила. Много билъ радостенъ, като чулъ това Водниятъ царъ

Но чулъ той, че го вика на брѣга селенина:

— Ахъ ти старий грѣшникo! . . . Ти искашъ да погубишъ момичето ми! . . . Два пѣти ти прощавахъ, но сега нѣма да те пожая: цѣлата гора ще запала, цѣлиятъ виръ ще възвря, а тебе самиятъ на огънь ще те опеча. . . Излѣзъ тука такъвъ — онакъвъ!

И въвъ водата камъкъ слѣдъ камъкъ — бухъ-бухъ! . . .

Изплашилъ се дѣдо Водянчо, замѣгалъ се нагорѣ-надолъ, видѣлъ, че го слѣтелo голѣмо зло. . . Извикалъ русалкитѣ:

— Мили мои внучки, — застѣнялъ, — моля ви идѣте, вижте разбойника! . . . Иска да ме убие. . . Ето наближава края на живота ми! . . .

А русалкитѣ сами треперали отъ страхъ; сами били готови задъ него да се скриятъ отъ селенина. . .

Заговорилъ Водниятъ царъ на най-младата си внучка; а тя:

— Ехъ, дѣдо! . . . Право ти казвахъ да не давашъ воля на сърцето си! Ето сега покай се! . . . А азъ нѣма да те оставя! . . .

Изплувала тя до брѣга, отпушила дупката извела оттамъ момичето и го дала на селенина.